

Matt Haig

Băiatul Echo

Traducere din engleză de
Luminița Gavrilă

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Ana-Maria Tamaș

Coperta: Faber Studio
Imagine copertă: Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Lorina Chițan
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAIGH, MATT

Băiatul Echo / Matt Haigh ; trad.: Luminița Gavrilă. –
București : Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-289-6

I. Gavrilă, Luminița (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: Echo Boy
Autor: Matt Haig

Copyright © Matt Haig, 2014

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-289-6

Audrey. Jurnal mental 427.

Au trecut două săptămâni de când părinții mei au fost omorâți.

Au fost cele mai lungi săptămâni din viața mea.

Totul s-a schimbat. Absolut totul. Singurul lucru neschimbat este că eu sunt tot eu. Adică sunt tot om, un om pe nume Audrey Castle.

Încă semăn cu mine. Am același păr negru, moștenit de la tata, și aceiași ochi căprui, moșteniți de la mama.

Am aceiași umeri prea lați.

Am același mers de băiat.

Cred în continuare că ar fi fost super dacă aș fi trăit într-o altă epocă.

Încă știu pe de rost toate versurile melodiei *Lumină remanentă* de Neo Maxis, de pe audiocapsula cu același nume. Și aproape toate cântecele lor.

Încă mă podidește plânsul de câte ori mă gândesc la ce s-a întâmplat în San Francisco, Rio, Jakarta, Tokyo și primele variante ale orașelor Barcelona și New York.

Încă nu mi-e clar dacă l-am iubit pe Ben sau doar am fost îndrăgostită de ideea de iubire.

Da. Există destule asemănări ca să-mi dau seama că am rămas aceeași. Și totuși, mă simt cu totul altfel. Mai bătrână. Timpul nu trece întotdeauna la fel de repede. Uneori ți se pare că în două săptămâni s-a scurs jumătate din viața ta.

Diferențe:

Acum rareori mi-e foame, pe când înainte eram o gurmandă. Acum plâng dacă simt aroma de cocos a loțiunii de corp pe care o folosea mama. Sau când mă gândesc că mama a fost broker de timp, deși ei nu-i mai rămânea timp. Când îmi amintesc vocea mamei sau cum i se încrețea pielea din jurul ochilor atunci când zâmbea sau ce idiotenii îi strigam când mă certam cu ea, îmi vine să-mi mușc mâinile ca să nu mă mai gândesc la asta.

Dacă închid ochii, văd chipul tatei. Cu ochii cârpiți de somn, nebărbierit, înțelept, afectuos și serios. Îl văd gătind. Sau așezat la masa de lucru, privind încruntat spre camera video în timp ce înregistrează pentru holo-jurnal. Sau spunându-mi cât de important este să citesc cărți scrise de autori adevărați, nu de programe softuri. Zâmbind de pe patul de spital după accident, deși avea dureri. Fredonând melodii îngrozitor de demodate, din anii 2090. Dar mai ales îl văd stând pe marginea patului și scărpinându-se în barbă, cu bastonul albastru transparent rezemat de picior, când mi-a pus acea întrebare pe care mi-aș dori să nu mi-o fi pus niciodată.

Da, sigur, pot să mă uit la filme 4D cu ei. Aș putea să intru într-o capsulă și să mă prefac că-i îmbrățișez; chiar aș simți pe frunte barba nerasă a tatălui meu în timp ce el m-ar săruta de noapte bună, dar n-ar fi decât o interacțiune cu niște fantome. S-a ajuns până acolo încât cancerul se vindecă în proporție de 95%, tumorile

pe creier se tratează și dispar într-o săptămână, iar unii oameni — așa-numiții „post-mortemi“ — au reușit să-și prelungească viața dincolo de durata ei naturală, dar încă nu s-a găsit un leac pentru moarte.

Sau pentru durerea sufletească.

Sau pentru crimă.

Fiindcă *a fost* o crimă.

Nu mai am nicio îndoială.

2

N-am mai ținut un jurnal mental de când aveam treisprezece ani. Îmi place să cred că mă va ajuta dacă mă concentrez și îmi înregistrez gândurile. Habar n-am dacă e așa sau nu, dar trebuie să fac ceva.

Doamna Matsumoto, când m-am întâlnit cu ea în Cloudville, zicea să mă concentrez pe ceea ce s-a întâmplat. Pe întâmplările din ziua aceea. Așadar, în cele ce urmează, voi vorbi despre acele întâmplări. Recunosc, asta îmi face rău. Nu-mi place să mă gândesc la ele, dar trebuie.

Când m-am trezit în dimineața aceea, totul era normal.

Afară ploua necontenit. Eu stăteam în pat, inspirând mirosul puternic de lavandă și flori de lămâiță degajat de așternuturile vechi și ieftine.

Fredonam în gând o melodie. De data asta nu era una de-a lui Neo Maxis. Era o melodie lentă, aparținând uneia dintre noile trupe magneto din Beijing. Un cântec despre *dragostea neîmpărtășită*. Întotdeauna mi-au plăcut cântecele despre ne iubire, nu știu de ce. Nu cunoscusem

acest sentiment. Probabil că nu cunoscusem nici dragostea împărtășită și nici n-avusesem o relație carnală cu un băiat decât în simulările pe computer. Dar bănuiesc cum sunt unele lucruri chiar dacă nu le-am experimentat în realitate.

În fine, era într-o miercuri, o nouă zi ploioasă și mohorâtă. De patru luni de zile ploua neîntrerupt, dar pe mine nu mă deranja ploaia. N-avea cum să te deranjeze ploaia dacă locuiai în nordul Angliei, din moment ce trei sferturi din țară era în permanență sub apă.

I-am auzit pe părinții mei certându-se. De fapt nu certându-se, „ciondănindu-se“. N-auzeam despre ce era vorba. Poate despre Alissa. Echo-ul nostru.

Locuia la noi de-abia de-o lună și ceva. Mama era de părere că ar fi trebuit s-o cumpere mai devreme, imediat după accident, dar tata o ținuse una și bună că n-avea nevoie de nimeni în afară de Travis, vechiul nostru robot domestic. Tata afirmase foarte răspicat că nu-i plăcea s-o aibă pe Alissa prin preajmă. Sinceră să fiu, nici mie.

Semăna prea mult cu o ființă umană. Părea prea reală. Mă treceau fiorii când o vedeam.

A intrat în camera mea. M-a privit cu un aer sever, deși știam foarte bine că un Echo nu simte severitate. Fusesse concepută să arate ca o femeie de treizeci de ani, blondă, cu trăsături frumoase, dar nu fatală. Avea un chip perfect sănătos, cu pielea netedă și lucioasă, așa cum au toți androizii. Pielea unui android nu este chiar ca pielea umană, după cum nici sângele lui nu este chiar ca sângele uman, dar ce mă înfiora pe mine era faptul că semăna izbitor cu o ființă umană. Era din carne și oase. Sigur, eram obișnuită cu Travis, dar roboții sunt altfel. Alissa era din carne și oase, exact ca mine, doar că

avea implantat în creier un mic modul hardware de un centimetru cub.

— Peste treizeci și cinci de minute vei avea prima oră de curs pe ziua de azi — limba mandarină. Trebuie să începi să te pregătești.

A rămas în picioare în fața mea așteptând.

— OK. O să fiu... gata.

Eu mă trezeam greu dimineața, așa că, după ce am comandat draperiilor să se deschidă, am rămas să mă uit la lumea cenușie de-afară, înecată de ploaia neîntreruptă. Se vedeau și alte case, dar noi nu prea ne cunoșteam vecinii.

Asta era chiar înainte să-mi pun info-lentilele. Uneori nu voiam îmbunătățiri sau informații. Știrile erau deprimante în ultima vreme.

Reizbucnirea epidemiei de holeră în Europa.

Criza energetică.

Moartea terraformatorilor de pe planeta Marte.

Uragane. Tsunami.

Androizii Echo.

Guvernul spaniol care rădea de pe fața pământului locuințele din deșerturile Andaluziei.

Uneori — la fel ca în dimineața aceea — nu-mi doream decât să văd lumea exact așa cum era ea, în toată splendoarea ei răvășită de ploi. Atât — fără mental-messenger, fără info-lentile.

N-am fost niciodată o persoană obsedată de *body-tech*. De fapt, nu, asta e o minciună. Mi-a fost imposibil să fiu o persoană *body-tech* deoarece tata nu privea cu ochi buni aproape niciuna din inovațiile tehnologice. De exemplu, el era de părere că androizii vor prelua controlul într-o bună zi, iar noi vom fi exterminați. Zicea că, în realitate,

marilor companii tehnologice nu le pasă de viața umană și chiar se supăra când vedea că mă arătam prea interesată. Mama avea o altă atitudine. Adora să petreacă ore întregi în capsula de imersiune, plimbându-se prin orașe antice sau făcând yoga cu însuși Buddha. Îmi zicea să nu-l iau în seamă pe tata, însă el era foarte insistent.

Locuiam într-o casă construită pe piloni, deasupra apei. Nu ne puteam plânga că era mică, însă tot o casă pe apă rămânea. Tata era un om foarte cunoscut, dar muncea gratis, iar din brokerajul de timp nu se mai câștiga la fel de bine ca odinioară, deși mama lucra peste program.

Dormitorul meu era la o înălțime de cincizeci și opt de metri deasupra solului. Cu alte cuvinte, la vreo patruzeci și nouă de metri peste nivelul mediu al apei. Uneori nivelul apei creștea, alteori scădea. Alteori nu era apă deloc. Doar mâl. Nu că puneam vreodată piciorul pe pământ. N-aveai cum să ieși ca să te plimbi pe jos.

Pe lângă casa noastră trecea o veche șină magnetică din oțel, conectată la altele, ceea ce însemna că puteam să ajungem cu mașina noastră până în centrul Londrei — adică la o distanță de peste 300 de kilometri — în mai puțin de zece minute. Deși, după accident, călătoria cu mașina devenise ceva mai stresantă.

Așadar, acolo locuiam noi. *Familia Castle, într-un castel înconjurat de un șanț de apărare plin cu apă.*

Șanț de apărare.

Cândva, tata îmi spusese că singura cale de a rămâne om în lumea modernă în care trăim este să construiești în jurul tău un șanț de apărare. Un șanț plin cu gânduri care n-au nicio legătură cu tehnologia.

Chestie oarecum ironică, dat fiind că fratele tatălui meu era Alex Castle. Marele Alex Castle. Cel care

conducea compania Castle Industries, cel mai important imperiu tehnologic din Europa și al doilea din lume, după Sempura. Dar pe vremea aceea, tata nu prea îl avea la inimă pe unchiul Alex și nici unchiul Alex nu-l avea la inimă pe el, mai ales că tata, jurnalist fiind, a militat toată viața împotriva inteligenței artificiale, a terapiei genetice și a „resuscitării“ unor specii de animale dispărute (adică exact principalele preocupări științifice ale companiei Castle Industries). Unde mai pui că unchiul Alex se clasa al treilea în topul celor mai bogați oameni din lume, iar tata era îngropat în datorii.

Firește, și noi dispuneam de tehnologie modernă. Aveam info-lentile, mental-messenger, holoviziune, capsule de imersiune, un automag, leviborduri externe și interne și alte chestii obișnuite. Mai aveam și un Echo. Cred că tata era cam ipocrit. Deși în privința androidului, a fost mai mult vina mea decât a lui, iar eu trăiesc în timp ce tata e mort, așa că nu vreau să-l judec.

La fel ca majoritatea oamenilor, învățam la domiciliu. Era un sistem de educație mixt: sub îndrumarea androidului și cu ajutorul capsulei de imersiune.

Astăzi urma să fac mandarină și climatologie cu Alissa, apoi să intru în capsulă — un model Alphatech demodat, de culoare indigo de la podea până la plafon, amplasat chiar alături de camera mea — ca să fac istoria secolului 21.

M-am dat jos din pat. M-am îmbrăcat cu niște jeanși și o cămașă gen tunică. Mama a intrat în cameră ca să-mi spună că în dimineața aceea avea o întâlnire reală cu un broker de timp în Taipei, apoi cu un client în New New York, dar că se va întoarce în jur de ora două. Și mi-a mai zis că poate după-amiază o să facem și yoga.

Mama încerca să mă convingă să fac mai multă yoga. În fond, autoritățile guvernamentale și însăși Bernadine Johnson le recomandau oamenilor să practice yoga cinci ore pe săptămână. Tata zicea mereu să n-avem încredere în *prim-ministru* nici măcar atunci când vorbește de yoga, dar eu cred că uneori zicea așa doar ca s-o tachineze pe mama. Însă mama se pricepea la yoga, pe când eu

îl moșteneam pe tata: aveam genunchii anchilozați și nu-mi plăceau exercițiile fizice.

— Trebuie să mai exersăm extensia picioarelor în poziția câinelui.

Încerc să-mi amintesc fiecare clipă fiindcă atunci a fost ultima dată când am văzut-o în viață. Se îmbrăcase elegant, probabil pentru întâlnirea cu clientul din NNY, nu cu cel din Taipei, deoarece ea era mereu în Taipei.

Părea agitată.

— Sunt în întârziere, a zis ea, învârtindu-se grăbită prin casă. Pentru un broker de timp nu dă bine. Spune-i Alisei să vă pregătească ceva de mâncare, ție și lui taică-tău. Cred că taică-tău o să stea închis în birou toată ziua ca să termine nenorocita aia de carte.

Mama nu era de acord ca tata să scrie cartea și se certaseră pe tema asta. Cartea la care lucra el — o combinație de text și conținut holografic — urma să fie despre diverse coșmaruri tehnologice pe cale să devină realitate: creșterea numărului de roboți în rândul forțelor polițienești, androizii Echo — dar și despre moralitatea readucerii la viață a oamenilor de Neanderthal. Chestia cu oamenii de Neanderthal a fost principalul argument care îl determinase să scrie cartea și s-o intituleze *Noul și marele coșmar: drepturile lor, nedreptățile noastre*. Mama era de părere că își va face și mai mulți dușmani — deja avea destui — și când mama se îngrijora din diverse motive, de cele mai multe ori părea că era pusă pe ceartă. Lucrul ăsta l-am înțeles abia după moartea părinților mei. Ceea ce uneori părea a fi furie era în realitatea dragoste în formă deghezată.

— Ce faci? m-a întrebat mama.

— Stau în pat și mă uit cum plouă, am răspuns eu. Mă uit la case. Mă întreb cine locuiește în ele. Uneori văd o

bătrână în casa de-acolo. Stă și se uită pe fereastră. Am impresia că e singură. Îmi fac griji pentru ea.

— Să știi că, nu cu mult timp în urmă, acum vreo sută de ani, oamenii chiar își cunoșteau vecinii, a zis mama.

— Mi-ar fi plăcut să trăiesc acum o sută de ani.

S-a oprit o clipă din graba ei ca să-și îndrepte atenția asupra mea.

— Oh, scumpa mea, nu cred că ți-ar fi plăcut. Gândește-te. N-ai fi trăit foarte mult. În 2015, durata medie de viață era de aproape o sută de ani! Oamenii se îmbolnăveau frecvent. Pe vremea aia credeau că exercițiile cardiovasculare le făceau bine. Își iroseau timpul prin sălile de gimnastică. Și știi cât timp ți-ar fi trebuit ca să ajungi de aici până în America, de exemplu?

— O oră? am zis eu, crezând că era un timp destul de rezonabil.

— *Cinci* ore. Și uneori chiar mai mult. Îți dai seama? Astăzi, în cinci ore ajungem la jumătatea drumului spre Lună ca s-o vizităm pe bunica. Să știi că și eu, când eram mai tânără, îmi doream să fi trăit cu două sute de ani în urmă, să fiu contemporană cu mari pictori.

Mama era pasionată de pictură. Vorbea numai despre Picasso și Matisse. Uneori, duminica, mă lua cu ea la galeriile de artă din Barcelona 2 sau Beijing ori la Centrul Zuckerberg din California. Uneori încerca să-l convingă pe tata să mergem în vizită la unchiul Alex numai ca să aibă ocazia de a-i admira neprețuitele tablouri pe care acesta le avea în casa lui din Hampstead.

— Eu cred totuși că e cel mai bine că trăim pe vremurile astea, indiferent ce zice taică-tău, a continuat ea.

O mașină a trecut ca glonțul pe șinele magnetice din dreptul ferestrei. Avea o viteză mult prea mare ca s-o